

Nej, jeg tror, at Vejen frem gaar ad de Veje, som er anvist af Socialdemokraternes Forslag, og jeg vil bestemt hævde, at om en Kovending er det ganske ubeføjet at tale her. Det, Socialdemokraterne har gjort her, er et Skridt, der er foretaget af den haarde Nød. Det er ikke foretaget for Fornøjelses Skyld eller for et taktisk-parlamentarisk Puslespils Skyld, men det er foretaget, fordi Trykket af Socialdemokratiets Arbejdermasser i Industrien er saa stærkt, at den socialdemokratiske Ledelse ikke har haft andre Veje at gaa, simpelt hen. Det er ingen Kovending, men et velberegnet og velovervejet Skridt; saaledes ser jeg paa det. Og jeg hilser det med Glæde, for da vi gik til Valg i afvigte Efteraar, gik Socialdemokratiet til Valg paa ren og skær Frihandel. I Aarhus, i min Kreds, blev jeg angrebet af de socialdemokratiske Kandidater, fordi jeg var Tilhænger af midlertidig Krisetold. De Konservatives Ordførere i Toldspørgsmaalet blev karikeret i „Demokraten“, som om de var Talsmænd for en Politik, der var ganske taabelig. Det er derfor overmaade glædeligt nu at se, at der virkelig er tilvejebragt et Grundlag, hvorpaa det konservative Parti kan naa i hvert Fald en Del af de Maal, som det konservative Program har sat Partiet.

Jeg er ganske vist klar paa, at selv om et saadant Forslag gennemførtes, vilde Arbejdsløsheden paa ingen Maade blive afskaffet med eet Slag, langtfra. Og jeg er ganske klar paa, at den store Masse af arbejdsløse ikke er at træffe i Industriens Arbejderes, i Fagarbejdernes Rækker, men udenfor. Men jeg tror, at hvis først det industrielle Liv kommer i Gang, hvis Blodet først igen begynder at cirkulere i Erhvervslegemet, kommer meget andet ogsaa i Gang. Saa kommer Byggeriet ogsaa i Gang, saa kommer det ene og andet i Gang. Det, det gælder om, er at faa Skridt gjort til, at Stagnationen ophører. Og den højtærede Regering har hidtil ikke anvist nogen som helst Vej til at komme ud af den erhvervsøkonomiske Stagnation. Den har gennemført sine Nedskæringsforslag, men vi er alle klare over, at disse Nedskæringer akkurat slaar til i bedste Fald til at skabe finanspolitisk Balance, og de kan følgelig ikke være et afgørende Middel til at raade Bod paa Erhvervs krisen.

Den højtærede Handelsminister fremhævede i sin Tale i Gaar, at det er Erhvervene, som bærer Statens Finanser, og derfor maa det være Erhvervene, som selv maa være sunde og konkurrencedygtige, saa at Finanserne kan trives godt. Jeg mener, at

det er en fuldkommen bagvendt Betragtning. For det er ganske vist Erhvervene, Sundheden, Kraften og Levedygtigheden i Erhvervene, som betinger, at Statsfinanserne er sunde, men netop derfor er det af den største Betydning, at Finanspolitikken, Skattepolitikken og Toldpolitikken følger sig smidigt og forstaaende om Erhvervslivets Krav til enhver given Tid. Det ene kan ikke skilles fra det andet. Og naar den højtærede Handelsminister hævdede, at adskillige Virksomheder er slaaet for stort op og har for mange gamle Skader at trækkes med, ja, saa er jeg ganske enig med den højtærede Handelsminister, og det tror jeg ogsaa Lederne af det socialdemokratiske Parti er. Men den store Forskel i vor Grundbetragtning er den, at den højtærede Handelsminister mener, at i den foreliggende Krisituation skal disse Virksomheder, som er slaaet for stort op, koncentrere eller likvidere sig af sig selv, og de gamle Skader, som de trækkes med, skal udslettes ved de paagældende Industrilederes eget Initiativ. Jeg hævder — og mener, at jeg her er i Overensstemmelse med de Udtalelser, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte i afvigte Efteraar under Behandlingen af det socialdemokratiske Forslag, og som jeg her gentagende har søgt at understrege for at slaa lidt koldt Vand i den febrilske konservative toldpolitiske Agitation —, at den Toldhjælp, der skal ydes, skal være Hjælp til Selvhjælp. Det var, hvad den højtærede Indenrigsminister hævdede i afvigte Efteraar. Det var hans Grundsynspunkt. Naar Krisetolden blev givet som Hjælp til Selvhjælp for Erhvervslivet med Garantier for, at der blev foretaget et saadant Reorganisationsarbejde, at der blev Mulighed for at gøre de paagældende Industrier mere konkurrencedygtige, skabe billigere Varepriser i de paagældende Industrier, saa kunde den højtærede Indenrigsminister tænke sig at være med til et midlertidigt Krisetoldværn.

Det blev slet ikke hævdet fra konservativ Side, saa vidt jeg erindrer, under Fremsettelsen af de Konservatives Toldforslag, at det var det, der skulde være Hovedformaalet med Kriseværnet, man fremsatte Forslag uden at kræve en Modydelse fra Industriledernes Side. Det er det, der nu gøres fra Socialdemokratiets Side, og den Grundbetragtning, hvorpaa dette Forslag hviler, den kan den højtærede Regering godt modsætte sig i Dag og ogsaa prøve paa at modsætte sig i næste Rigsdagssamling; men den kan ikke blive ved med at gaa imod disse Grundprincipper, for det er Dagens For-